

ΓΕΛΙΑ

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το διήγημα του Αντώνη Σουρούνη, συλλογή «Κυριακάτικες ιστορίες», εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2002.

[ΘΕΜΑ 15200]

Διαβάζω ένα ρεπορτάζ στην εφημερίδα για τους Αλβανούς και νομίζω πως διαβάζω το βιογραφικό μου. Κυριακάτικα, λέει, κάθονται στο καφενείο της Ομόνοιας, όπου μαζεύονται και τα λένε. Ότι έκανα κι εγώ πριν από τριάντα οχτώ χρόνια στην Κολονία. Προτού δημιουργήσουμε ένα καφενείο, για να τα λέμε, μαζευόμασταν και τα λέγαμε στο σταθμό των τρένων. Ή δεν τα λέγαμε, κοιταζόμασταν μόνο από μακριά και συνεννοούμασταν. Το πρόσχημά μας ήταν πως θέλαμε ν' αγοράσουμε ελληνική εφημερίδα από το μοναδικό κιόσκι που τις πουλούσε και οι πιο συνεσταλμένοι την κρατούσαν ορθάνοιχτη στα χέρια σαν ελληνική σημαία.

«Έλληνας είσαι φίλε;»

Μπορεί να είχαμε την τύχη να καταφθάσει και κανένα τρένο από την πατρίδα φορτωμένο με καινούργιους. Μπορεί να είχαμε ακόμα μεγαλύτερη τύχη, να 'φτανε κανένας συντοπίτης και να μαθαίναμε νέα για γνωστούς μας. Όπως φαινόμασταν εμείς τότε, φαίνονται οι Αλβανοί σήμερα. Αυτοί δεν έρχονται με τρένο, για να μαζεύονται στο σταθμό, έρχονται με τα πόδια και η Ομόνοια είναι το πηγάδι για να ξεδιψάσουν, να πέσουν μέσα και να πνιγούν ή να τους πετάξουμε εμείς.

Μας κυνηγούν, λένε. Ότι έκαναν και σ' εμένα. Μαχαίρωνε κάποιος Ιταλός ένα συμπατριώτη του στο Μόναχο και την πλήρωνα εγώ στην Κολονία. Έκλεβε ένας Έλληνας πορτοφόλι στην άλλη άκρη της Γερμανίας και ψάχνανε τις τσέπες τις δικές μου. Μας εκμεταλλεύονται, ισχυρίζονται. Και σ' εμένα το ίδιο κάνανε. Ο χειρότερος και στυγνότερος εργοδότης που είχα στη ζωή μου ήταν Έλληνας στη Φρανκφούρτη και μάλιστα σπουδαγμένος. Ήμουν χωρίς άδεια εργασίας, χωρίς άδεια παραμονής κι έκρινε σωστό να είμαι και χωρίς μισθό. Μου έδινε δέκα μάρκα κάθε Σάββατο –δούλευα και τα Σάββατα– όσα χρειαζόμουν, για να πηγαινοέρχομαι και να του δουλεύω.

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Αντώνης Σουρούνης (1942-2016) ήταν βραβευμένος Έλληνας πεζογράφος, γνωστός για τα διηγήματα και τα μυθιστορήματά του με θέμα τη ζωή των «γκασταρμπάιτερ» [Gastarbeiter < Gast (φιλοξενούμενος) + Arbeiter (εργάτης)].

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Το 1960 εγκαταστάθηκε στη Γερμανία, όπου είχαν ήδη μεταναστεύσει συγγενείς του. Σπούδασε κοινωνιολογία και πολιτικές επιστήμες και εργάστηκε σε ποικίλα επαγγέλματα: από τραπεζικός υπάλληλος μέχρι ναυτικός και από ξενοδοχειακός υπάλληλος μέχρι επαγγελματίας παίκτης ρουλέτας. Έζησε στη Φρανκφούρτη έως το 1970, όταν επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη, ενώ από το 1987 έγινε μόνιμος κάτοικος Αθηνών.

Εμφανίζεται στα γράμματα το 1969 με το έργο του «Ένα αγόρι γελάει και κλαίει». Η «αυθόρμητη πρόζα» που θα γίνει στη συνέχεια ιδιαίτερος αφηγηματικός τρόπος του Σουρούνη, αρχίζει να αναδεικνύεται από το επόμενο βιβλίο του, το μυθιστόρημα «Οι Συμπαίχτες» που εκδίδεται το 1977. Οι ιστορίες του βασίζονται στα βιώματα του συγγραφέα.

Το 1995 τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος για το βιβλίο «Ο χορός των ρόδων». Το 2006 απέσπασε από την εξαμηνιαία λογοτεχνική επιθεώρηση του περιοδικού «Να ένα μήλο» και έναν χρόνο αργότερα από το περιοδικό «Διαβάζω» το Βραβείο μυθιστορήματος για το έργο του «Το μονοπάτι στη θάλασσα».

ΑΣΚΗΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Να παρουσιάσεις το κύριο, κατά τη γνώμη σου, θέμα του αποσπάσματος με σχετικές αναφορές. Να εκφράσεις τα συναισθήματα και τις σκέψεις που σου δημιούργησε η ανάγνωση (100-150 λέξεις).

Μονάδες 15